

Το μεγαλύτερο σφάλμα στην προσευχή

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

- (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Οι νεώτεροι Αδελφοί στη σκήτη περικύκλωσαν μια φορά τον Όσιο Μακάριο και τον παρακαλούσαν να τους διδάξη πώς να προσεύχονται.

– Το μεγαλύτερο σφάλμα, που κάνομε στην προσευχή, αποκρίθηκε εκείνος είναι η περιττολογία.

Αρκεί να μάθη ο άνθρωπος να υψώνη το νου του στα ουράνια και να λέγη μ' όλη του την ψυχή: «Κύριε, ελέησον με, όπως γνωρίζεις και όπως θέλεις». Τούτο είναι προσευχή.

Όταν πάλι νοιώθη δυνατή επάνω του την επίθεσι του διαβόλου ή την επανάστασι των κατωτέρων παθών του, ας τρέχη με πίστι στον Ουράνιο Πατέρα κι' ας φωνάζη σ' Αυτόν όχι με το στόμα, άλλα με την καρδιά: «Κύριε, βοήθησέ με».

Εκείνος γνωρίζει τον τρόπο να βοηθήση την ψυχή, που πηγαίνει κοντά Του μ' εμπιστοσύνη.

Όταν προσεύχεσαι με ταπεινοσύνη, έχοντας βαθιά συναίσθησι της αναξιότητος σου, γράφει ο Αββάς Ησαΐας ο Αναχωρητής, η προσευχή σου γίνεται αμέσως δεκτή από τον Θεό.

Αν όμως, ενώ προσεύχεσαι, σου έλθη στο νου πως ο τάδε Αδελφός την ώρα αυτή κοιμάται ή ο δείνα είναι αμελής κι αρχίζεις έτσι η κατάκρισι, τότε ο κόπος σου πηγαίνει χαμένος.

Απόσπασμα από το βιβλίο της Μοναχής †Θεοδώρας Χαμπάκη, «Γεροντικόν, Σταλαγματιές από την πατερική σοφία», έκδοση Ορθοδόξου Χριστιανικής Αδελφότητας «Λυδία» Θεσσαλονίκη.

(Κεντρική εικόνα: Έργο του ζωγράφου Γιώργου Κόρδη / Πηγή: pemptousia.gr)